

Andrzej Sapkowski

Zaklínač

VI.

Věž vlaštovky

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

**ZAKLÍNAČ
VI.**

VĚŽ VLAŠTOVKY

ČTVRTÝ ROMÁN
O GERALTOVI A CIRI

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Andrzej Sapkowski
WIEŻA JASKÓŁKI

Copyright © 1997 by Andrzej Sapkowski
Translation © 1998 by Stanislav Komárek
Cover Art © 2011 by Michal Ivan
Illustrations © 1998 by Jana Komárková
For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-044-9 (PDF)

*Noci černou jako saze
přibyli do Dun Dâre,
kde se mladá zaklínačka ukrývala.
Ze všech stran ves obklíčili,
aby vyklouznout jim nedokázala.*

*Noci černou jako saze
přibyli ji zhubit zrádně,
na tom jim nadevše záleželo.
Nežli však bledé slunce vzešlo,
na zmrzlé zemi třicet mrtvých leželo.*

Kramářská píseň
o tom mordu ukrutánském,
co se v Dun Dâre
za noci Saovine udál

„Mohu ti dát vše, po čem zatoužíš,“ pravila věštyně. „Bohatství, korunu a žezlo, slávu, dlouhý a šťastný život. Vyber si.“

„Nechci bohatství ani slávu, korunu ani žezlo,“ odvětila zaklínačka. „Chci mít koně, který bude černý a rychlý jako noční víchř. A chci mít meč, který bude ostrý a jasný jako měsíční paprsek. Chci uhánět temnou nocí na svém černém koni, chci mocnosti Zla porážet svým jasným mečem. Po tom toužím.“

„Daruji ti koně, jenž bude černější než noc a rychlejší než víchř,“ slíbila věštyně. „Daruji ti meč, jenž bude ostřejší a jasnější než paprsek luny. Leč nežádáš málo, zaklínačko, budeš tedy muset draze zaplatit.“

„Čím? Vždyť nic nemám.“

„Svou krví.“

Flourens Delannoy:

Bajky a pohádky

KAPITOLA PRVNÍ

Je všeobecně známo, že Vesmír, stejně jako život, se otáčí v kruhu. Na obvodu tohoto kruhu se v párech přesně

naproti sobě nachází osm magických bodů, které se musí vystřídat během celého obratu, to jest ročního cyklu. Nazývají se: Imbaelk čili Klíčení a Lammas čili Zrání, Belleteyn čili Rozkvět a Saovine čili Uvadání. Na obvodu kruhu jsou taktéž zaznačeny dva slunovraty čili solstice – zimní Midinváerne a letní Midaëte – a dvě rovnodennosti čili ekvinokce – jarní Birke a podzimní Velen. Tato data rozdělují kruh na osm částí a přesně tak se v elfském kalendáři dělí rok.

Když lidé přistáli v ústí Jarugy a deltě Pontaru, přivezli si svůj vlastní, lunární kalendář, dělící rok na dvanáct měsíců – cyklus celoroční práce rolníka. Třebaže však lidé rozdělovali rok odlišným způsobem, převzali elfský kruh a jeho osm bodů. Imbaelk, Lammas, Belleteyn a Saovine, jakož i oba slunovraty a obě rovnodennosti se též mezi lidmi staly důležitými svátky. Mezi ostatními dny vynikaly stejně, jako osamělé stromy vynikají uprostřed luk.

Tato data se totiž odlišovala magií.

Nebylo a není žádným tajemstvím, že se během těchto osmi dní a nocí ohromně zesiluje čarodějná aura, takže nikoho neudivují záhadné fenomény a nevysvětlitelné úkazy, které pravidelně doprovázejí tato data. Všichni jim již přivykli a nepřikládají jim přehnanou důležitost.

Toho roku tomu bylo jinak.

Toho roku lidé jako obvykle oslavili podzimní rovnodennost slavnostní večeří, při níž se na stole muselo objevit co nejvíce plodů letošní sklizně, byť z každého druhu jenom po troše. Tak přikazoval obyčej. Lidé povečeřeli, poděkovali bohyni Melitelé za úrodu a poté se uložili k odpočinku. A tehdy začala hrůza.

Těsně před půlnocí přišla strašlivá bouře, zadula vichřice, při níž bylo v praskání lámaných větví, skřípění střešních trámů a bouchání okenic slyšet strašidelný pláč, nářek a lament. Po nebi se hnaly mraky fantastických tvarů, mezi nimiž se nejčastěji opakovaly siluety cválajících koní

a jednorožců. Vítr ustal asi po hodině. Nenastalo však ticho, neboť noc znenadání ožila hlasy a tlukotem křídel stovek lelků kozodojů, těch tajuplných ptáků, kteří se podle lidových pověr slétají k domům umírajících, aby u nich zazpívali svou truchlivou píseň. Té noci byl jejich chór tak velký a zvučný, jako kdyby měl skonat celý svět. Zatímco lelkové zpívali, nebe pokryla mračna a zaclonila poslední zbytky měsíčního světla. Tehdy zakvílela neúprosná *beannshie*, zvěstovatelka něčí náhlé či násilné smrti, a oblohou přicválal Divoký hon, zástup přízraků na kostrách koní, třepotající cáry pláštů a potrhanými praporci. Jako každoročně posbíral Divoký hon své žnivo, ovšem celá desetiletí nebylo tak hrozné: jen v samotném Novigradu zmizelo beze stopy na dvacet lidí.

Když se Hon přehnal a mračna se rozptýlila, lidským očím se opět ukázala luna, jako obvykle v čase rovnodennosti ubývající. Této noci však měla barvu krve.

Jen mizivě málo lidí si tyto jevy dokázalo spojit s fakty. Hvězdopřevníci, druidové a čarodějové měli své teorie – vesměs narychlo slávané a zcela mylné. Prostý lid měl pro tyto úkazy rozličná vysvětlení – ta se lišila dle zvláštností regionálních démonologií.

Například na souostroví Skellige viděli někteří pověřiví obyvatelé v událostech této noci předzvěst Tedd Deireádh, konce světa, předcházeného bitvou Ragnarög, konečným střetnutím Světla a Temnoty. Přívaly vod vržené na Ostrovy strašlivou bouří považovali pověřivci za vlny vzduché přídí *Naglfáru* z Morhöggu, korábu postaveného z nehtů mrtvých a vezoucího armádu duchů a démonů Chaosu. Rozumnější nebo lépe zpravení lidé však spojovali běsnění živlů s osobou zlopořivné čarodějnice Yennefer – a s její úděsnou smrtí. Další, nejlépe informovaní, spatřili v rozbouřeném oceánu znamení, že umírá někdo, v jehož žilách proudí krev vladařů Cintry a Skellige.

Po celém světě byla tato podzimní noc časem nočních

můr, zjevení a strašidel, časem náhlých, po dechu lapajících probuzení ve zmuchlaných, potem zmáčených přikrývkách. Nevyhnula se ani nejvznešenějším, ani pomazaným hlavám. V Nilfgaardu zlatých věží se s výkřikem probral ze sna císař Emhyr var Emreis. Daleko na Severu v Lan Exeteru vyskočil z lože král Esterad Thyssen, probouzeje svou manželku, královnu Zuleyku. V Tretogoru se probudil a po dýce sáhl arcipián Dijkstra, probouzeje manželku ministra strážce pokladu. Na hradě Montecalvo se v damaškových polštářích posadila čarodějka Filippa Eilhart, aniž by vzbudila manželku hraběte de Noailles. Probudili se – více či méně prudce – trpaslík Yarpen Zigrin v Mahakamu, starý zaklínač Vesemir na horském hradišti Kaer Morhen, bankovní praktikant Fabio Sachs v Gors Velenu či jarl Crach an Craite na palubě drakkaru *Ringhorn*. Ze spánku byla vytržena čarodějka Fringilla Vigo na hradě Beauclair i kněžka Sigdrifa v chrámu bohyně Freyji na ostrově Hindarsfjallu. Procítl Daniel Etcheverry, hrabě Garramone, v obležené tvrzi Mariboru, desátník Šedé korouhve Zywik v gleánské garnizóně, kupec Dominik Bombastus Houvenagel v městysi Claremontu a mnozí další.

Jenom několik lidí bylo schopno spojit tyto fenomény se skutečnými událostmi. A s konkrétní osobou. Náhoda tomu chtěla, že tři z těchto lidí trávili noc podzimní ekvinoxce pod jednou střechou. Ve svatyni bohyně Melitelé v Ellanderu.

*

„Kozodojové...“ zaúpěl písař Jarre zahleděný do temnoty v klášterním parku. „Jsou jich snad tisíce, celá mračna... Křičí, zvěstují něčí smrt... Její... Ona umírá...“

„Nemluv nesmysly!“ utrhla se na něj Triss Ranuncula a zvedla zařatou pěst, jako kdyby chtěla mladíka odstrčit nebo uhodit do prsou. „Věříš hloupým povídačkám? Je

konec září, lelci se houfují před odletem. Dělají to každoročně.“

„Ona umírá...“

„Neumírá!“ rozkřikla se vztekle čarodějka. „Neumírá, rozumíš? Přestaň blábolit!“

Na chodbě knihovny přibývalo novicек probuzených nočním poplachem. Byly bledé a smrtelně vážné.

„Jarre,“ ovládla se Triss, položila jinochovi ruku na rameno a silně je stiskla. „Jsi jediný muž v klášteře. Všechny hledíme na tebe, jsi naší oporou. Nesmíš se bát, nesmíš panikařit. Vzpamatuj se. Nesmíš nás zklamat.“

Jarre zhluboka vydechl a s viditelným úsilím se snažil potlačit chvění rukou a rtů.

„Nebojím se...“ zašeptal, uhýbaje očima čarodějčině pohledu. „To není strach, jenom obava. O ni. Viděl jsem ve snu...“

„Já také,“ stiskla rty Triss. „Měli jsme stejný sen. Ty, já a Nenneke. Ale o tom už ani slovo...“

„Krev na její tváři... Tolik krve...“

„Mlč, prosím. Nenneke přichází.“

Velekněžka zamířila k nim. Tvář měla utrápenou. Na čarodějčinu němou otázku odpověděla zavrtěním hlavou. Postřehla, že Jarre otevírá ústa, a předběhla ho:

„Lituji, nic. Když Divoký hon přelétal nad Ellanderem, probudily se všechny, ale žádná neměla vize. Ani tak mlhavé jako ty naše. Běž spát, chlapče, nejsi nám nic platný. A vy, dívky, okamžitě do dormitoře!“

Prsty obou rukou si protřela oči.

„Ekvinokce! Prokletá noc... Jdi si lehnout, Triss. Nemůžeme nic dělat.“

„Ta bezmoc,“ zařala pěsti čarodějka, „mě přivádí k šílenství. Když si pomyslím, že ona tam někde krvácí, že trpí, že jí hrozí... U všech ďasů, kdybych věděla, co mám dělat!“

Matka Nenneke, představená svatyně a kláštera bohyně Melitelé, se k ní pomalu otočila:

„A zkoušela ses modlit?“

*

Na Jihu za pohořím Amell, v Ebbingu, v oblasti zvané Pereplut, v rozlehlých bažinách kolem řek Weldy, Lety a Arety, v místě vzdáleném od města Ellanderu a svatyně Melitelé osm set mil letu vrány, probudila noční můra starého poustevníka Vysogotu. Ani za nic se nemohl rozpomenout na obsah svého snu, ale tísnivý neklid mu dlouho nedovolil znovu usnout.

*

„Zima, zima, zima, brrr...“ stěžoval si Vysogota, když procházel úzkou stezkou v rákosí.

Další past byla prázdná. Ani jedna ondatra. Lov se nevydařil. Vysogota se pustil do čištění pasti od bahna a řas, hromoval přitom do vousů a posmrkával nastuzeným nosem.

„Hu, to je zima,“ mumlal si sám pro sebe, obcházíje okraj třasoviska. „A to ještě neskončilo září. Vždyť máme sotva čtyři dny po rovnodennosti. Takové chladno touto dobou nepamatuji, co jsem živ. A žiji přece už dost dlouho.“

Další, předposlední past byla rovněž prázdná. Vysogotovi se už nechtělo ani láteřit.

„Je nepochybné,“ přemítal za chůze, „že rok co rok se klima zvolna ochlazuje. A nyní se zdá, že efekt ochlazování bude postupoval překotněji. Hm, elfové to předvídali už dávno, ale kdo byl ochoten věřit elfským předpovědím?“

Nad starcovou hlavou znovu zatřepotala křídla a začaly se míhat tmavé, nesledovatelně rychlé siluety. Mlha nad močály se opět rozezněla trhaným trylkováním kozodojů, pleskáním jejich křídel. Vysogota si ptáků nevšímal. Nebyl pověřčivý a lelkové nebyli na blatech nikdy příliš vzácní, zvláště za rozbřesku jich létalo tolik, že křídly člověka div

nebili do hlavy. Nu, možná jich nebyvalo tolik jako tentokrát, možná nekřičivali tak pronikavě... Ovšem v poslední době vyváděla rozmarná příroda roztodivné kousky a dříve nevidané zvláštnosti se stávaly takřka pravidelným jevem.

Zrovna vytahoval z vody poslední – také prázdnou – past, když zaslechl zařehání. Lelci zmlkli jako na povel.

I na blatech Pereplutu se nacházela poměrně suchá místa, vyvýšeniny porostlé černou břízou, olší, střemchou, krušinou a svídou krvavou. Většina z těchto míst byla močálem odříznuta tak důkladně, že bylo zhola nemožné, aby se k nim dostal člověk neznající bezpečné stezky, neřkuli kůň. A přesto koňské řehání – Vysogota je opět zřetelně uslyšel – přicházelo právě z takového ostrůvku.

Zvědavost přemohla opatrnost.

Vysogota se příliš nevyznal v koních a jejich plemenech, byl však estét – uměl rozeznat a ocenit krásu. Vraný kůň se srstí lesknoucí se jako antracit, kterého spatřil na pozadí březového mlází, byl přímo kvintesencí krásy. Byl tak krásný, až se zdál být neskutečný.

Nebyl to však prelud, byl to skutečný kůň, zcela obyčejně chycený do pasti, když se mu uzda zapletla do krvavě rudých, chytlavých větví svídivého keře.

Když Vysogota přišel blíže, kůň zastříhal ušima, potřásl půvabnou hlavou, otočil se a zadupal, až se zem zachvěla. Teď bylo vidět, že uvězněné zvíře je klisna. Stařec uviděl ještě něco. Něco, co způsobilo, že jeho srdce začalo bít jako splašené a neviditelné prsty mu stiskly hrdlo.

Za koněm ležela v mělkém dolíku mrtvola.

Vysogota upustil pytel. Ihned se zastyděl za první myšlenku, jež mu přišla do hlavy – totiž otočit se na patě a vzít nohy na ramena. Přiblížil se velmi obezřetně, protože kobyla dupala, hryzala udidlo a zjevně čekala jen na příležitost, jak neznámého člověka kousnout anebo kopnout.

Ve výmolu leželo tělo mladého chlapce. Ležel tváří k zemi, jednu ruku pod trupem, druhou nataženu stranou

s prsty zaťatými do měkké hlíny. Mrtvý měl na sobě semišovou kazajku, úzké kožené kalhoty a elfské jezdecké boty po kolena.

Vysogota se sklonil a v té chvíli chlapec slabě zasténal. Vraná klisna dlouze zaržála a udeřila kopyty o zem.

Poustevník si klekl a opatrně raněného otočil. Mimoděk ucouvl hlavou a sykl při pohledu na ohavnou masku ze špíny a sedlé krve, kterou měl chlapec na obličejí. Jemně otřel sliny s nachytanými kousky mechu a zrnky písku z jeho rtů a z tváře se pokusil odtrhnout tvrdý škraloup zaschlou krví splených vlasů. Raněný zaúpěl, napjal nohy a paže a začal se třást. Vysogota mu odlepil vlasy z tváře.

„Děvče,“ řekl nahlas, nemoha uvěřit tomu, co viděl na vlastní oči. „Vždyť je to děvče.“

*

Kdyby se toho dne po soumraku někdo přikradl k chatrči ztracené hluboko v bažinách, kdyby škvírami v okenici nahlédl dovnitř, v mihotavém světle olejové lampičky by uviděl štíhlé tělo s hlavou omotanou obvazem, ležící nehybně, takřka mrtvě, na pryčně vystlané kožešinami. Uviděl by sedícího starce s dlouhým bílým vousem a bílými vlasy padajícími od okrajů veliké pleše až na ramena. Spatřil by, jak stařec zapaluje lojovou svíčku, jak staví na stůl přesýpací hodiny, ostří brk a sklání se nad archem papíru. Jak se soustředěně dívá na raněnou dívku a promlouvá sám k sobě.

Avšak nic takového se nemohlo stát, nikdo to nemohl vidět. Chatrč se střechou zarostlou mechtem byla ztracena v mlhách uprostřed opuštěných močálů, kam se žádný člověk neodvážil.

*

„Zaznamenávám následující,“ ponořil Vysogota pero do

inkoustu. „Uběhla třetí hodina od operace. Diagnosa: *vulnus incisivum*, řezná rána zasazená značnou silou neznámým předmětem pravděpodobně se zakřiveným ostrím. Rána začíná pod očnicí na levé tváři a vede přes lícní oblast směrem k uchu. Nejhlubší je na začátku pod levým očním důlkem a na jářmovém oblouku zasahuje až do okostice. Čas od zranění do ošetření rány odhaduji zhruba na deset hodin.“

Pero zaskřípělo na papíru, leč skřípot trval jen pár chvil, několik tahů. Vysogota zřejmě nepovažoval vše, co pronášel nahlas, za hodno zaznamenání.

„Zranění jsem ošetřil následovně,“ navázal stařec, upíraje zrak do prskajícího a čadícího plamínku lojovice. „Neodstraňoval jsem okraje rány, odstříhl jsem pouze několik odumřelých kousků kůže. Vymyl jsem ji vývarem z vrbové kůry a pečlivě vyčistil. K sešití rány jsem použil konopnou dratev, neboť jinou nití jsem nedisponoval. Nakonec jsem přiložil obklad z horské arniky a gázové obinadlo.“

Doprostřed světnice vyběhla myš. Vysogota jí hodil drobet chleba. Dívka na pryčně přerývaně dýchala a naříkala ze spánku.

*

„Osmá hodina po zákroku. Stav nemocné beze změn. Stav lékaře, to značí mne, se poněkud zlepšil, protože jsem si na chvíli zdříml... Mohu pokračovat v zápisu. Hodlám totiž zaznamenat několik informací o své pacientce. Paměť lidská je krátká... Ačkoliv i to, co svěřím papíru, nebude mít dlouhého trvání, neb na těchto vlhkých blatech zakrátko vše zetlí a v prach se obrátí.“

Vysogota si povzdychl, namočil pero a otřel jeho špičku o okraj kalamáře.

„A teď vážně,“ zahučel. „Moje pacientka může mít zhruba

šestnáct let. Na svůj věk je vysoká, velmi štíhlá, v žádném případě však ne vyhublá, či dokonce podvyživená. Svaly a tělesná kondice odpovídají spíše typu mladé elfky, neshledal jsem nicméně žádné znaky míšené rasy až do kvartertonky. Jak známo, nižší procento elfské krve nemusí být rozpoznatelné.“

Vysogota jako by si teprve nyní připomenul, že nezapsal jediné slovo, jedinou runu. Přiložil špičku pera na arch, ale inkoust již zaschl. Stařec si toho nevšiml.

„Dále jsem zjistil, že dívka dosud nerodila,“ pokračoval. „Na jejím těle nejsou žádné zastaralé památky po úrazech a zraněních, žádné stopy, které po sobě zanechává těžká práce či riskantní život. Zdůrazňuji, že mám na mysli staré jizvy a šrámy. O čerstvé totiž není nouze. Dívka byla v nedávné době nelítostně bita. Mrskána. S největší pravděpodobností též surově kopána.“

Nalezl jsem na jejím těle jisté zvláštní znamení... Pro pořádek je musím zaznamenat... Na slabině, na okraji stydkého pahorku, má vytetovanou červenou růži.“

Vysogota si zamyšleně prohlédl hrot pera a poté jej namočil v kalamáři. Tentokrát nezapomněl, proč to učinil – začal arch rychle pokrývat vyrovnanými řádky mírně nakloněného písma. Nepřestal, dokud pero psalo.

„Blouznila, mluvila a křičela,“ pokračoval. „Její přízvuk a způsob vyjadřování, pominu-li zhusta užívané výrazy v tom nejpokleslejším zločineckém žargonu, nelze snadno zařadit, nicméně odvažuji se tvrdit, že pochází spíše ze Severu než z Jihu. Některá slova...“

Znovu zaskřípalo pero. Příliš krátce, než aby pisatel stihl zapsat vše, co před chvílí řekl. Ve svém monologu ale pokračoval tam, kde se odmlčel.

„Některá slova, názvy a jména, která dívka v horečce vyslovila, bude lépe nepsat. Stojí ovšem za zapamatování. A prozkoumání. Vše ukazuje na to, že do chaty starého Vysogota zavítala neobyčejná návštěva...“

Stařec se zamyslel a zaposlouchal.

„Jen aby,“ zamumlal, „v chatě starého Vysogoty její cesta neskončila.“

*

Poustevník se sklonil nad archem a dokonce na něj položil hrot pera, ale nenapsal nic. Hodil pero na stůl. Chvilku podrážděně mručel a sípavě oddechoval. Díval se na pryčnu a poslouchal zvuky, které odtamtud doléhaly.

„Musím přiznat,“ řekl unaveným hlasem, „že mé obavy byly na místě. Všechno mé úsilí může být nedostatečné a neúčinné. Moje pacientka je na tom velmi špatně, má vysoké horečky. Rána byla infikována. Už se projevíly tři ze čtyř kardinálních symptomů akutního zánětu. V této chvíli je možno okem i dotekem rozpoznat *rubor*, *calor* a *tumor*. Až pomine pooperační šok, dostaví se nepochybně i symptom čtvrtý: *dolor*. Na svou omluvu mohu uvést pouze to, že je to již bezmála půl století, kdy jsem se naposledy zabýval medicínskou praxí. Cítím tíhu těch let na své paměti a na obratnosti svých prstů. Z toho mála, co ještě umím, mohu učiniti ještě méně, schází mi účinné prostředky a medikamenty. Mohu jen vkládat naděje do obranných schopností mladého organismu.“

*

„Dvanáct hodin po zákroku. Dle mého očekávání vystoupil čtvrtý, poslední projev infekčního zánětu: *dolor*. Nemocná křičí bolestí, třese se v zimnici. Nedostává se mi žádného léku, který bych jí mohl podat. Mám nevelkou zásobu daturového lektvaru, ale dívka je příliš zesláblá, mohl by ji vážně ohrozit. Mám také trochu aconita, avšak v jejím stavu by ji aconitum pravděpodobně zabilo.“

*

„Patnáct hodin po zákroku. Svítá. Raněná je v bezvědomí. Horečka stoupá, zimničný třas nepolevuje. Krom toho dochází ke křečovitým stahům obličejových svalů. Pokud je to tetanus, je děvče ztraceno. Doufám, že je to pouze zánět lícního nervu... Nebo trojklaného... Anebo obou. V takovém případě bude děvče zohyzděno... Ale bude žít.“

Vysogota se zahleděl na papír, na který nezapsal jedinou runu.

„Pod podmínkou,“ zašeptal, „že přežije infekci.“

*

„Dvacet hodin po zákroku. Horečka ještě stoupla. Stav pacientky je kritický. Proto zapisuji...“

Já, Vysogota z Corvia, nevěřím v existenci bohů. Ale kdyby přece jen byli, ať ochraňují tu raněnou dívku. A ať mi odpustí, co jsem učinil... Pokud to, co jsem udělal, byla chyba...“

Vysogota odložil pero, promnul si opuchlá, svědící víčka a přiložil zařáté pěsti ke spánkům.

„Podal jsem jí směs datury a aconita,“ řekl hluše. „Nejbližší hodiny vše rozhodnou.“

*

Nespal, jenom dřímал, když jej probrala rána a výkřik, který následoval. Více výkřik vzteku nežli bolesti. Venku se rozednívalo, škvírami v okenicích prosvítalo kalné světlo. Písek v hodinách se dávno přesypal: unavený Vysogota je zapomněl převrátit. Knot lampičky uhasl, jen rubínový žár z krbu slabě osvětloval kout místnosti. Stařec vstal a odsunul závěs z houní, kterým ohradil lože nemocné, aby jí zajistil klid.

Dívka se už stačila zdvihnout se země, seděla shrbeně na okraji pryčny a pokoušela se poškrábat na tváři pod obvazem. Vysogota si odkašlal:

„Upadlas, protože jsi příliš zesláblá. Žádal jsem tě, abys nevstávala. Jestli něco potřebuješ, zavolej, jsem pořád tady.“

„Já ale nechci, abys tady byl právě teď,“ ozvala se tiše, na půl úst, avšak zcela srozumitelně. „Chci se vymočit.“

Když přišel pro nočník, ležela naznak a ohmatávala obvaz připevněný na tváři obinadly ovíjejícími její čelo a šíji. Když se po chvíli vrátil, našel ji ve stejné poloze.

„Čtyři dny?“ zeptala se s pohledem upřeným do stropu.

„Pět. Hovořili jsme spolu včera, když jsi prvně promluvila. Prospalás den a noc. To je dobře, potřebuješ hodně spánku.“

„Cítím se lépe.“

„To rád slyším. Vyměníme obvaz. Chyť se mé ruky, pomohu ti posadit se.“

Už nebylo třeba obvaz bolestivě odtrhávat, rána byla suchá a hezky se hojila. Dívka se opatrně dotkla líce a ušklíbla se. Vysogota věděl, že to není pouze bolesti. Sledoval ji, jak zjišťuje rozsah svého poranění a zdálo se mu, že si uvědomila jeho vážnost a následky. Ověřovala si, že to co ucítila dotykem posledně, nebyl horečkou vyvolaný zlý sen.

„Máš tady nějaké zrcadlo?“

„Nemám,“ zalhal.

Podívala se na něj, snad poprvé zcela při vědomí.

„To znamená, že je to tak hrozné?“ zeptala se, jemně přejíždějíc prsty po švech.

„Je to... Je to dlouhá a hluboká rána,“ vykoktal rozhněván sám na sebe, že se ospravedlňuje před takovou nedospělou žábou. „Tvář máš ještě hodně otekou. Za pár dní vytáhnu stehy, do té doby ti budu dávat obklady z vrbové kůry a arniky. Už ti nemusím obvazovat celou hlavu. Pěkně se to hojí... Opravdu pěkně.“

Neodpověděla. Pohybovala ústy a čelistí, kroutila obličejem, zkoušela, co jí její zranění dovoluje, a co ne.

„Uvařil jsem polévku z holuba. Najez se.“

„Najím. Ale tentokrát sama. Nechci se nechat krmit jako mrzák.“

Jedla dlouho. Dřevěnou lžící zvedala k ústům opatrně a s takovou námahou, jako by vážila přinejmenším dvě libry. Ale poradila si bez pomoci poustevníka, který ji celý čas pozorně sledoval. Vysogota byl zvědavý – a zvědavý. Věděl, že s návratem děvčete ke zdraví dojde zákonitě k rozmluvám, které objasní tajemnou záležitost okolo jejího objevení na blatech. Věděl o tom a nemohl se dočkat. Příliš dlouho žil sám.

Dívka dojedla polévku a opět ulehla. Chvilku hleděla nepřítomně do stropu, pak obrátila hlavu k poustevníkovi. Veliké zelené oči dávaly její tváři dětsky nevinný výraz, který nezakryl ani obvaz na jejím líci. Vysogota znal ten typ půvabu: okaté věčné dítě vzbuzující mimovolně pocity sympatie. Věčné děvčátko i po dvacítce, dokonce i po třicítce. Ano, Vysogota to dobře znal. Jeho druhá žena byla právě taková. Jeho dcerka také.

„Musím odtud pryč,“ prohlásila dívka. „Pronásledují mě. Přece o tom víš.“

„Vím,“ přikývl. „Byla to tvoje první slova, jakmile ses probrala z bezvědomí. Nebo jedna z prvních. Nejdříve ses zeptala na svého koně a na svůj meč. Přesně v tomhle pořadí. Když jsem tě ujistil, že o koně i zbraň je postaráno, nabylas podezření, že jsem komplicem jakéhosi Bonharta a nechci tě léčit, nýbrž mučit planou nadějí. Když jsem tě ne bez námahy vyvedl z omylu, představila ses mi jako Falka a poděkovalas mi za záchranu a pomoc.“

„To je dobře,“ otočila hlavu na podušce, jako by se chtěla vyhnout přímému pohledu do očí. „Je dobře, že jsem ti nezapomněla poděkovat. Pamatuji si to jako v mlze. Nevím, co byla pravda a co se mi jenom zdálo. Trápilo mě, že jsem ti ani nepoděkovala. Ale nejmenuji se Falka.“

„I to už vím. Náhodou, mluvila jsi v horečce.“

„Jsem na útěku,“ pokračovala, ale neotočila se. „Honí mě. Je nebezpečné ukrývat mě a vědět, jak se skutečně jmenuji. Musím sednout na koně a utíkat, než mě tu vyslídí.“

„Před chvílí,“ namítl mírně, „jsi měla potíže posadit se na nočník. Nedovedu si představit, jak bys mohla usednout na koně. Ale ujišťuji tě, že tady jsi v bezpečí. U mne tě nikdo nenajde.“

„Určitě po mně pátrají. Jdou po mých stopách, prohlédávají okolí...“

„Uklidni se. Den co den teď prší, všechny stopy smyl déšť. A okolí je liduprázdné. Jsi v poustevně, v domě starého člověka, který se vzdálil světu. Tak, aby k němu ani svět neměl snadný přístup. Jestli si však budeš přát, najdu způsoby, jak předat zprávu o tobě tvým blízkým či přátelům.“

„Nevíš ani, kdo jsem...“

„Jsi zraněná dívka,“ přerušil ji, „prchající před někým, kdo neváhá zraňovat dívky. Chceš někomu dát zprávu, co s tebou je?“

„Není komu,“ odpověděla po chvíli, ale stařec zachytil sotva znatelnou změnu v jejím hlase. „Moji přátelé nežijí. Všichni byli povražděni.“

Na nic se neptal.

„Já jsem smrt,“ dodala zvláštním tónem. „Každý, kdo se mnou přijde do styku, zemře.“

„Každý ne,“ popřel rázně. „Ne Bonhart. Ten, jehož jméno jsi vykřikovala v mrákotách, ten, před kterým chceš teď utíkat. Váš styk ublížil tobě, ne jemu. To on tě... ranil do tváře?“

„Ne,“ stiskla rty, aby z nich nevyпустиła něco, co by mohlo být vzlyknutím. Anebo kletbou. „Tvář mi poranil Kalous, Stefan Skellen. Bonhart... Bonhart mě zranil mnohem vážněji. Hlouběji. O tom jsem také mluvila v mrákotách?“

„Klid. Jsi oslabená, vyhýbej se silnému rozrušení.“

„Jmenuji se Ciri.“

„Připravím ti arnikový obklad, Ciri.“

„Počkej... Mohl bys mi půjčit nějaké zrcadlo?“

„Říkal jsem ti...“

„Prosím!“

Poslechl ji. Došel k závěru, že nemá význam déle s tím otálet. Přinesl i svíčku, aby lépe viděla, co se stalo s její tváří.

„Tak jak jsem čekala,“ promluvila lámajícím se hlasem. „Skoro tak, jak jsem čekala.“

Odcházejí, zatahl za sebou závěs z příkrývek.

Snažila se vzlykat potichu, aby to neslyšel. Velmi se snažila.

*

Nazítří jí Vysogota vytáhl polovinu stehů. Ciri si ohmatávala líc, syčela při tom jako užovka a stěžovala si na bolest ucha a přecitlivělost hrdla pod sanicí. Přesto vstala, oblékla se a vyšla na dvorek. Poustevník nic nenamítal, jen ji doprovodil. Nemusel ji podepírat, ani jí pomáhat. Zdraví se jí vracelo a byla dokonce silnější, než se dalo čekat.

Venku však zavravorala. Opřela se o zárubeň dveří.

„To je...“ zajíkla se prvním nádechem volného povětří. „To je ale chladno. Vždyť skoro mrzne. To je už zima? Jak dlouho jsem ležela? Několik týdnů?“

„Šest dní. Dnes máme pátý den října. Ale zdá se, že letošní říjen bude nezvykle studený.“

„Pátého října?“ zamračila se a vzápětí sykla bolestí. „Jak to? Dva týdny...“

„Co? Jaké dva týdny?“

„To nic,“ pokrčila rameny. „Něco jsem popletla... Nebo nepopletla. Pověz, co tu tak hrozně smrdí?“

„Kůže. Lovím pižmovky, bobry, vydry, vydělávám a prodávám jejich kožesiny. Dokonce i poustevníci musí být z něčeho živi.“

„Kde je můj kůň?“

„V chlívků.“

Vraná klisna uvítala příchozí hlasitým zařeháním a Vysogotova koza se přidala mečením, kterým dávala najevo nespokojenost se svou velkou černou podnájemnicí. Ciri objala koně kolem šíje a hladila ho po hřívě. Kobyla frkala a hrabala kopytem.

„Kde je postroj, sedlo, brašny?“

„Tady.“

Neprotestoval, neměl připomínky, nedával najevo svůj názor. Opíral se o hůl a mlčel. Nezachvěl se, když zasténala, zvedajíc sedlo, nepohnul se, když se jí pod jeho tíhou podlomila kolena a ztěžka, s hlasitým heknutím žuchla na udusanou, slámou pokrytou zem. Nepřiskočil jí na pomoc, nepomohl jí vstát. Jen se pozorně díval.

„Inu,“ vycedila skrze zařaté zuby, odstrkujíc kobylku, která jí strkala nos za límec. „Je to jasné. Ale já musím odtud, k čertu! Musím utíkat!“

„Kam?“ zeptal se suše.

Chytila se za tvář, ale dál seděla na slámě vedle upuštěného sedla.

„Co nejdál.“

Pokýval hlavou, jako by mu odpověď stačila, činila všechno srozumitelné a nenechávala místo dohadům. Ciri se s námahou postavila. Pro sedlo se ani nepokusila shýbnout, jen se podívala, že má klisna ve žlabu seno a oves, a začala jí věchtem slámy otírat boky a hřbet. Vysogota mlčky čekal. Dočkal se. Dívka se zachytila trámku podpírajícího střechu a zbledla jako plátno. Beze slova jí podal svou hůl.

„Nic mi není. Jenom...“

„Jenom se ti zatočila hlava, poněvadž jsi churavá a slabá jako novorozeně. Vraťme se, musíš si lehnout.“

*

O západu slunce, když předtím prospala pár hodin, vyšla

Ciri znovu ven. Vysogota, který se právě vracel od řeky, se s ní potkal u živého plotu z lískového křoví.

„Nechod' daleko od chalupy,“ napomenul ji. „Za prvé: jsi ještě slabá...“

„Cítím se líp.“

„Za druhé: je tu životu nebezpečno. Všude kolem jsou bezedné bažiny, nekonečný les rákosí. Neznáš stezky, můžeš zabloudit a utonout v močále.“

„Ale ty,“ ukázala na vak, který nesl na rameni, „stezky samozřejmě znáš a chodíš si po nich, kam tě napadne. Zdá se mi, že bažiny nejsou tak velké. Měníš kůže za živobytí, to je jasné. Kelpie, moje klisna, má oves, přitom pole jsem tady nikde neviděla. Jedli jsme slepici a kroupy. A chléb, opravdový chléb, žádné placky. Odkud by měl lovec kožešin v divočině chléb, kdyby nablízku nebyla vesnice.“

„Bezchybná dedukce,“ přiznal klidně. „To se rozumí, že dostávám proviant z nejbližší osady. Nejbližší, ovšem to vůbec neznamená, že blízké. Leží na okraji blat. Bažinami protéká řeka. Potraviny, za které měním svůj úlovek, mi přivážejí loďkou. Chléb, mouku na kaši, sůl, sýr, občas slepici nebo králíka. Občas novinky.“

Nedočkal se otázky, tedy pokračoval:

„V osadě se ukázali ozbrojení jezdci. Dvakrát. Poprvé rolníkům hrozili ohněm a mečem, kdyby ti chtěli pomoci nebo tě ukrýt. Podruhé slibovali odměnu za nalezení tvých pozůstatků. Tvoji pronásledovatelé se domnívají, žeš podlehla zranění, že ležíš někde v lesním vývratu, anebo v mlázi.“

„A nedají si pokoj, dokud nenajdou moji mrtvolu,“ zahučela ponuře. „Dobře to vím. Potřebují důkaz, že jsem zahynula. Bez důkazu to nevzdají, budou dál slídit. Nakonec se dostanou až sem.“

„Musí jim na tobě velice záležet,“ konstatoval, „že jsou tak vytrvalí.“

„Neměj strach. Odjedu dříve, než mě tady vyčenichají. Neohrozím tě... Neboj se...“

„Jak jsi přišla na to, že se bojím?“ zvedl obočí. „Že mám sebemenší důvod ke strachu? Už jsem ti řekl, že sem se nikdo nedostane, nikdo tě tu nenajde. Jestli ale vystrčíš z rákosí jenom nos, vběhneš svým nepřátelům rovnou do rukou.“

„Jinými slovy,“ pohodila vzpurně hlavou, „musím zůstat u tebe. To jsi chtěl říci?“

„Nejsi vězeň. Můžeš odjet, jestli chceš. Vlastně, jestli to dokážeš. Anebo můžeš zůstat u mne a vyčkat. Žádné pronásledování netrvá věčně. Dříve nebo později to každý pronásledovatel vzdá. Vždycky. Můžeš mi věřit. Něco o tom vím.“

Její zelené oči zablýskly, když se na něho podívala.

„Konec konců,“ dodal chvatně a uhnul zrakem jejímu pohledu, „uděláš, co budeš chtít. Opakuji, nevězním tě zde.“

„Dneska opravdu neodjedu,“ ušklíbla se. „Jsem slabá jako moucha... A za chvíli bude tma... A neznám bezpečné stezky. Tak pojďme do poustevny. Je mi hrozná zima.“

*

„Říkals, že jsem u tebe ležela šest dní. Je to pravda?“

„Proč bych měl lhát?“

„Nerozčiluj se. Snažím se spočítat dny... Utekla jsem... Byla jsem zraněna... V den rovnodennosti. Dvacátého třetího září. Pokud chceš počítat podle elfů, poslední den Lammasu.“

„To není možné.“

„Proč bych měla lhát?“ vykřikla a chytila se za tvář. Vysogota se nenechal vyvést z klidu.

„To nevím,“ odušil nevzrušeně. „Jenže já jsem býval lékařem, Ciri. Je to už dávno, avšak pořád dovedu rozlišit ránu zasazenou před několika hodinami od neošetřeného čtyřdenního zranění. Našel jsem tě sedmadvacátého září, bylas

tedy zraněna dvacátého šestého. Třetí den Velenu, chceš-li podle elfů. Tři dny po ekvinokci.“

„Byla jsem zraněna v den ekvinokce.“

„To není možné, Ciri. Popletla sis data.“

„Určitě ne. Ale ty asi používáš nějaký zastaralý poustevnický kalendář.“

„Když jinak nedáš. Je to tak důležité?“

„Ne, vůbec ne.“

*

Za tři dny Vysogota odstranil poslední stehy. Mohl být oprávněně pyšný na své dílo. Jizva byla rovná a v ráně nezůstala žádná nečistota. Chirurgovu spokojenost kazil pouze pohled na Ciri, jež si mlčky prohlížela šrám v zrcadle natáčeném v rozličných úhlech a poté se jej pokoušela zakrýt – marně – vlasy sčesanými do tváře. Pravda byla neoddiskutovatelná: jizva hyzdila. Nic se s tím nedalo dělat a předstírání, že tomu tak není, by k ničemu nevedlo. Zarudlý, jako provaz napuchlý šrám s otisky švů a červenými vpichy jehly vypadal ošklivě. Vysogota věděl, že se to postupně a celkem rychle zlepší, ale věděl také, že ne nato-lik, aby jizva přestala znetvořovat dívčin vzhled.

Ciri se cítila podstatně lépe, avšak k poustevníkovu podivu přestala mluvit o odjezdu. Vyvedla z chléva svou vranou Kelpii – Vysogota věděl, že „kelpie“ je severský výraz pro mořského netvora, který mohl podle lidových pověr přijímat podobu delfína, koně a dokonce krásné ženy, třebaže ve skutečnosti vypadal jako hromada slizkých chaluh. Ciri klisnu osedlala a několikrát na ní objela dvorek a chatrč, načež se kobyłka musela vrátit do chlívku do společnosti poustevníkovy kozy a dívka do společnosti starého muže. Začala mu pomáhat – patrně z nudy – při práci s kůžkami. Zatímco on třídil nutrie do svazků podle velikosti a odstínu, ona rozřezávala přes hlavu stažené ondatří kůže na hřbety

a břicha podle dovnitř zasunutého prkénka. Počínala si nečekaně zručně.

Právě při té činnosti mezi nimi došlo k podivnému rozhovoru.

*

„Nevíš, kdo jsem. Ani ve snu by tě nenapadlo, kdo vlastně jsem.“

Opakovala tohle tvrzení vícekrát a nakonec mu už šla na nervy. To se ví, že na sobě nedal znát podrážděnost – přece nebude prozrazovat své pocity před takovým štěnětem.

Stejně tak musel před svou návštěvnicí skrývat zvědavost. Zvědavost v podstatě bezpředmětnou, poněvadž se mohl snadno domyslet, co byla zač. Pamatoval, že za jeho času nebyly bandy mladistvých psanců také ničím ojedinělým. Ani za ta dlouhá léta neztratily podobné smečky magnetickou sílu, kterou přitahovaly fracky chtivé dobrodružství a silných zážitků. Většinou se staly jejich zhoubou. Zelenáči, kteří si jako zkušenost odnesli pouze jizvu na tváři, mohli mluvit o štěstí – na ty méně šťastné čekala mučírna, oprátka, hák anebo kůl.

Od Vysogotových časů došlo nicméně k jedné výrazné změně: postupující emancipaci. V současnosti se do band stahovali nejen výrostci mužského pohlaví, nýbrž i potrhle holky, dávající přednost meči, koni a nevázanému životu před jehlou, nádobím a čekáním na nápadníky.

Vysogota jí to neřekl rovnou, ale dal jí na vědomí dostatečně jasně, že ví, s kým má tu čest. Aby si uvědomila, že pokud je zde někdo hádankou, tedy v žádném případě to není ona – zázrakem zachráněná členka tlupy nezletilých banditů. Zohavená žába, pokoušející se dodat si důležitosti rouškou tajemství.

„Netušíš, kdo jsem. Ale nemusíš se obávat, zakrátko odjedu. Nebudu tě vystavovat nebezpečí.“

Vysogota už toho měl dost.

„Jakému nebezpečí?“ odsekl. „I kdyby se tady objevili tvoji pronásledovatelé, co by mi mohli udělat? Pomáhat uprchlým zločincům je trestné, ale co s osobou, jež nepodléhá světským soudům a poskytne pomoc každému, kdo ji potřebuje? Říkalas, že nevíš, kdo jsi. Jak bych to já, starý eremita, mohl vědět? Jak bych mohl tušit, cos provedla, proč jsi byla postavena mimo zákon? A jaký zákon? Vždyť ani nevíš, čí zákony v tomto kraji platí a kdo je zde představitelem práva. Nezajímá mne to a nikdy nezajímalo, jsem poustevník.“

Příliš se oháněl poustevnictvím, uvědomoval si to. Ale nehodlal ustoupit těm zeleným očím, jejichž pohled píchal jako jezdecké šponry.

„Jsem prostý poustevník, který odešel ze světa a zavrhl světskou marnost. Jsem obyčejný, nevzdělaný člověk, který takovým věcem nerozumí...“

Teď to přehnal.

„To zrovna!“ vykřikla a hodila kožku i nůž na podlahu. „Máš mě za pitomou husu? Nemysli si, že jsem tak hloupá, ty prostý poustevníku. Když jsi byl pryč, rozhlédla jsem po té tvé chajdě. Nakoukla jsem i za tamhletu ne moc čistou plentu. Odkudpak se na policích ve výklenku vzaly učené knížky, ha, nevzdělaný člověče?“

Vysogota odložil ohodnocenou kožešinu.

„Patřily jednomu místnímu výběřčímu daní,“ mávl nedbale rukou. „Když zemřel, vesničané nevěděli, co s nimi, tak mi je přinesli. Jsou to katastry a účetní knihy.“

„Lžeš!“ Ciri zkřivila tvář a prsty si zamnula jizvu. „Lžeš mi do očí!“

Neodpověděl, předstíral, že zkoumá odstín další nutrie.

„Myslíš si,“ pokračovalo děvče rozhněvaně, „že když máš bílé vousy, vrásky a sto let na krku, snadno ošidíš mladou naivku, že? Každá jiná by ti možná naletěla, ale já nejsem jako každá jiná.“

Zvedl obočí v němé, leč provokativní otázce. Nenechala ho dlouho čekat.

„Já, vážený eremito, jsem se učila na místech, kde byly spousty knih, rovněž ty, které máš na policích. Mnohé z nich znám.“

Vysogota zvedl obočí ještě výše. Dívala se mu rovnou do očí.

„Neuvěřitelné zkazky,“ ucedila, „ti vypráví otrhaná divoška, ušmudlaná sirota, zlodějka nebo banditka nalezená v rákosí s rozbitou hubou. Přesto bys měl vědět, pane poustevníku, že jsem čítávala *Historii* Rodericka de Novembre a nejednou jsem měla v rukou tituly jako *Materia medica* či *Herbarius*, které máš i ty. Víím, co znamená hermelínový kříž na červeném štítě, vyražený na hřbetech tvých knih. Je to značka, že byly vydány universitou v Oxenfurtu.“

Zmlkla a bedlivě sledovala, jak Vysogota zareaguje. Stařec mlčel a snažil se, aby z jeho tváře nevyčetla vůbec nic.

„Tak si myslím,“ pohodila hlavou charakteristickým trhnutím, prudkým a pyšným, „že nejsi žádný světa neznalý poustevník. Že jsi ze světa neodešel dobrovolně, ale utekl jsi před ním. Že se před ním v rákosí neschůdných bažin prostě schováváš.“

„Je-li tomu tak,“ usmál se Vysogota, „tedy se prazvláštním způsobem střetly naše osudy, sečtělá panno. Osud nás dal záhadným způsobem dohromady. Vždyť i ty se tady ukrýváš. I ty, Ciri, se halíš do závoje tajemství. Jenže já jsem starý člověk, nedůvěřivý a zahořklý...“

„Vůči mně?“

„Vůči světu, Ciri. Vůči světu, v němž si šejdířství nasazuje masku pravdy, aby přelstilo pravdu jinou, mimochodem rovněž falešnou a rovněž se pokoušející klamat. Vůči světu, v němž se erb oxenfurtské university maluje na vývěsní štítu nevěstinců. Vůči světu, v němž se otrhané banditky vydávají za sečtělé, učené, možná i urozené panny, intelektuálky čtoucí Rodericka de Novembre a znající znak Akademie.“

Navzdory zdání. Navzdory tomu, že samy nosí jiný znak. Zločinecké tetování, červenou růží na slabině.“

„Máš pravdu,“ kousla se do rtu a její obličej zalil ruměncem tak sytý, že čerstvý šrám téměř zčernal. „Jsi zahořklý dědek, starý čmuchal.“

„Na polici za plentou,“ ukázal pohybem hlavy, „bys mohla najít i *Aen N'og Mab Taedh'morc*, sbírku elfských básní a veršovaných průpovědek. Obsahuje bajku případnou pro naši situaci a rozmluvu – o starém havranovi a mladičké vlašťovce. Stejně jako ty, Ciri, jsem dost sečtělý, a tak si dovolím zarecitovat krátký úryvek. Doufám, že mne paměť nezklame. Havran vyčítá vlašťovce nerozvážnost a nevhodnou lehkomyšlnost:

*Hen Cerbin dic'ss aen n'og Zireael
Aark, aark, caelm foile, te veloe, ell?
Zireael...*

Zarazil se, jako by se nemohl rozpomenout na další sloku, opřel se lokty o stůl a položil bradu do dlaní. Ciri trhla hlavou, vzpřímila se, vyzývavě na něj pohlédla. A dokončila:

*...Zireael veloe que'ss aen en'ssan irch
Mab og, Hen Cerbin, vean ni, quirk, quirk!*

„Zahořklý, podezřívavý staroch,“ ozval se po chvíli mlčení Vysogota, „se omlouvá vzdělané panně. Starý havran, který všude větrí podvod a klam, prosí o prominutí vlašťovku, jejíž jedinou vinou je to, že je mladá a plná života. A hezká...“

„Teď žvaníš,“ vyhrkla a bezděčně si dlaní zakryla jizvu. „Tyhle komplimenty si odpusť. Nenapraví roztřesené stychy, kterými jsi mi sláтал kůži. Nedoufej, že takhle získáš moji důvěru. Pořád nevím, co jsi zač. Proč jsi mě chtěl zmýlit v těch dnech a datech. Proč ses mi díval mezi nohy, když

jsem byla zraněna do obličeje. A jestli ses omezil jenom na dívání.“

Tentokrát se jí ho už podařilo rozčítit.

„Co si to dovoluješ, usmrkanče?!“ rozkřikl se. „Mohl bych být tvůj otec!“

„Děd,“ opravila ho jízlivě. „Nebo praděd. Jenže nejsi. A já nevím, kdo jsi, ale rozhodně ne ten, za koho se vydáváš.“

„Jsem ten, kdo tě našel v bahně, špinavou a zkrvavenou, v bezvědomí, s černým strupem namísto levé tváře. Jsem ten, kdo tě vzal do svého domu, aniž věděl, kdo jsi, i když se mohl domýšlet nejhoršího. Ten, kdo tě ošetřil, uložil a léčil, když jsi umírala na sněh. Kdo tě opatroval. Umýval. Všude – i kolem tetování.“

Znovu se začervenala, avšak drzost jí z pohledu zcela nezmizela.

„Na tomhle světě,“ ušklíbla se, „šejdířství často předstírá pravdu, sám jsi to povídal. Představ si, že jsem už poznala, jak to na světě chodí. Zachránil jsi mne, ošetřoval a léčil. Díky. Jsem ti vděčná za... Za laskavost. Jenže jsem se naučila, že nelze čekat dobro bez...“

„Bez vypočítavosti a prospěchářství,“ dokončil za ni. „Ano, vím, neznám svět o nic hůře než ty, Ciri. Je mi známo, že i raněné a nemocné dívky se olupují o vše, co má jakoukoli cenu. Jestli jsou v bezvědomí, anebo tak slabé, že se nemohou bránit, obvykle se povoluje uzda chtíči, nežřídka tomu nejzvrhlejšímu. Mám pravdu?“

„Nic není takové, jaké se zdá být,“ odvětila zrudlá Ciri.

„Správný úsudek,“ natáhl ruku pro další kůži. „Vede nás rovnou k závěru, že o sobě pranic nevíme, Ciri. Spoléháme pouze na zdání, a to často klame.“

Chvilku čekal, avšak Ciri nespíchala, aby k tomu něco řekla.

„Oba jsme provedli něco jako počáteční průzkum, nadále však o sobě nic nevíme. Já nevím, kdo jsi, ty nevíš, kdo jsem já.“

Tentokrát čekal uváženě. Nespouštěla z něj pohled. Viděl v něm otázku, na kterou čekal. V očích jí zablýsklo, když ji položila:

„Kdo začne?“

*

Kdyby se po setmění někdo přikradl k chatrči s propadlou, mechem zarostlou střechou, kdyby nahlédl dovnitř, ve světle ohně z krbu by uviděl starce s bílými vousy shrbeného nad svazky kůží. Viděl by též děvče s popelavými vlasy a šrámem na tváři, jenž byl v přímém kontrastu se zelenýma, dětsky velikýma očima.

Nikdo to však nemohl spatřit. Chatrč byla ztracena v nekonečných rákosových polích, uprostřed třasovisek, kam se žádný člověk neodvážil.

*

„Jmenuji se Vysogota z Corvia. Byl jsem lékař, chirurg. Byl jsem alchymista. Později jsem se věnoval filosofii a etice. Přednášel jsem na oxenfurtské Akademii. Musel jsem odtamtud utéci po vydání jednoho svého díla, jež bylo označeno za bezbožné a kacířské. Tehdy před padesáti lety hrozil za něco takového trest smrti. Odešel jsem do exilu. Moje žena emigrovat nechtěla, opustila mne. Na útěku jsem se zastavil teprve daleko na Jihu, v Nilfgaardském císařství. Usadil jsem se a po čase jsem se stal profesorem filosofie a etiky na Imperiální akademii v Castell Graupian.

Působil jsem v té hodnosti téměř deset let. Historie se zopakovala: musel jsem uprchnout po publikování jistého traktátu... Mimochodem pojednával o totalitním režimu a zločinném charakteru útočných válek, třebaže oficiálně mu byl vytýkán metafysický mysticismus a já byl označen za schismatika. Vyšetřování prokázalo, že jsem byl

přísluhovačem expansivních a revisionistických kruhů kléru, fakticky vládnoucích královstvím Nordlingů. Jeví se to jako šibeniční žert, uvážíme-li, že právě tyto kněžské kruhy na mne dvacet let předtím vydaly rozsudek smrti za ateismus. Ve skutečnosti již tou dobou expansivní kněží na Severu dávno ztratili svůj vliv, nicméně v Nilfgaardu to odmítli vzít na vědomí. Spojování mystiky s politikou bylo stíháno a bez milosti trestáno.

Dnes, z perspektivy uplynulých let vidím, že kdybych se tenkrát pokořil a projevil pokání, nebylo by přikročeno k exemplárnímu potrestání, pouze bych nějakou dobu pobyl v císařské nemilosti a po čase by celá aféra byla zahlazena. Avšak já jsem byl rozhořčen. Byl jsem si jist svou pravdou, kterou jsem měl za nadčasovou a nadřazenou jakékoli politice. Cítil jsem křivdu. Bylo mi nespravedlivě ublíženo vládnoucí tyranii. Navázal jsem aktivní kontakty s disidenty snažícími se svrhnout tyranii. Ani jsem se nenadál a seděl jsem se svými novými přáteli ve vězení. Někteří z nich, když jim kat ukázal své nářadí, označili mne za hlavního ideologa podzemního hnutí. Před trestem smrti mne uchránila císařská milost, byl jsem však odsouzen do vyhnanství – pod pohrůžkou okamžitého vykonání původního trestu, navrátil-li se někdy na teritorium císařství.

Urazil jsem se na celý svět, na království, císařství, university, na disidenty, úředníky a právníky. Na přátele a kolegy, kteří mne jako mávnutím kouzelné hůlky přestali znát. Na svou druhou ženu, jež stejně jako ta první považovala manželovy potíže za dostatečný důvod k rozvodu, a na děti, které se mne zřekly. Odešel jsem ze světa. Sem, do Ebbingu, na blata Pereplutu. Usadil jsem se v chýši po poustevníkovi, který tu kdysi žil. Při vši smůle, kterou jsem měl, Nilfgaard anektoval Ebbing, takže než jsem se stačil zabydlet, ocitl jsem se opět na císařském území. Nemám už snahu ani sílu k dalšímu putování, a tak se musím ukrývat. Císařské verdikty nejsou nikdy promlčeny, ani když imperátor, který

je vydal, dávno nežije a vládnoucí císař má pramálo důvodů, aby na něj vzpomínal v dobrém a sdílel jeho názory. Rozsudek smrti zůstává v platnosti, to je zvyk a právo v Nilfgaardu. Na velezradu se nevztahuje ani promlčení, ani amnestie. Při korunovaci nového císaře jsou omilostněni všichni, které odsoudil jeho předchůdce – až na vlastizrádce. Proto pro mne není rozdíl, kdo právě sedí na trůně: porušují soudní rozhodnutí o vyhnanství a budu-li zadržen, moje hlava spadne na popravišti.

Jak tedy vidíš, milá Ciri, oba jsme v podobné situaci.“

„Co je to etika? Věděla jsem to, ale už jsem to zapoměla.“

„Nauka o morálce. O pravidlech poctivého, mravného a šlechetného jednání. O výšinách dobra, na něž lidskou duši vynáší počestnost a morálnost. A o hlubinách zla, do kterých ji svrhává nečestnost a amorálnost...“

„Výšiny dobra!“ vyprskla. „Počestnost! Morálnost! Nerozsmívej mě, nebo mi rána na hubě zase praskne. Měl jsi z pekla štěstí, že tě nestíhali, že za tebou neposlali lovce lidí, takového jako... Bonhart. Poznal bys hlubiny zla. Etika? Do hajzlu s tvou etikou, Vysogoto z Corvia. To ne zlí a nepoctiví padnou do hlubin! Ó ne, zlí, ale rozhodní a bezohlední tam svrhávají ty, kdož jsou mravní, čestní a ušlechtilí, avšak nerozhodní a plní zábran.“

„Děkuji za ponaučení,“ řekl ironicky. „I kdyby člověk prožil století, nikdy není pozdě na to, aby se něčemu nepřiučil. Není nad to, poslechnout si moudrého člověka, zralého a zkušeného.“

„Posmívej se, posmívej,“ zamračila se. „Ale teď jsem na radě já. Pobavím tě svými příhodami. Až skončím, uvidíme, jestli ti bude do smíchu.“

*

Kdyby se toho dne po setmění někdo přikradl k chatrči v mokřinách a škvírou v okenici se podíval do světnice,

spatřil by i v chabém osvětlení bělovousého starce soustředěně naslouchajícího popelavé dívce sedící na špalku u krbu. Viděl by, že dívka mluví pomalu, jako kdyby s obtížemi hledala slova, že si rozrušeně mne ošklivou jizvou poznačenou líc, že své vyprávění prokládá dlouhými odmlkami. Vyprávění o znalostech, které jí byly vštěpovány, aby se posléze všechny ukázaly jako klamné a matoucí. O slibech, které dostala a které nebyly dodrženy. O sudbě, v níž ji naučili věřit, ale která ji hanebně zradila. O tom, že pokaždé, když už začínala doufat ve změnu k lepšímu, byla vystavena ponížení, pokoření, křivdě a bolesti. O tom, že ti, kterým důvěřovala a které milovala, zradili, nepřišli jí na pomoc, když jí hrozilo zhanobení, utrpení a smrt. O radách, podle nichž měla být věrna ideálům, které ji zklamaly vždy, když se o ně chtěla opřít, a tak dokázaly, že jsou k ničemu. O pomoci, přátelství a lásce těch, u kterých by pomoc a přátelství nikdy nehledala – o lásce nemluvě.

Leč nikdo to nemohl spatřit ani zaslechnout. Chatrč s propadlou střechou byla zahalena neproniknutelnou mlhou na blatech, na něž se žádný člověk neodvážil.

Vstupujíc do období dospívání, pokouší se mladá dívka objevovat oblast života dříve jí nedostupnou, což v pohádkách představuje vstup do tajuplné věže a hledání v ní skryté komnaty. Dívka vystupuje na vrchol věže po strmých točitých schodech – ve snech jsou schody symbolem erotické zkušenosti. Zakázaná komnata, malý, uzamknutý pokoj, symbolizuje vagínu a otočení klíče v zámku sexuální akt.

*Bruno Bettelheim: The Uses of Enchantment,
the Meaning and Importance of Fairy Tales*

KAPITOLA DRUHÁ

Západní vítr přihnul noční bouři.

Černofialová klenba nebes popukala liniemi blýskavic, protáhle zaburácel hrom. První kapky husté jako olej udělaly důlky do prachu cesty, vzápětí déšť zabubnoval na střechách, rozmazal špínu na okenních blánách. Bouře však netrvala dlouho, zadul silný vítr a zahnal ji někam za blesky planoucí obzor.

Tehdy se rozštěkali psi, zaduněla kopyta, zařinčely zbraně.

Divoký pokřik a hvizd zježil vlasy probuzeným vesničánům. Ve zmatku zajišťovali dveře a okenice. Zpocené ruce svíraly topůrka seker a násady vidlí – silně, avšak bezmocně.

Strach letí vesnicí. Pronásledovaní či pronásledovatelé? Šílení strachem, anebo vztekem? Přeženou se mezi chalupami, aniž by zadrželi koně? Nebo noční tmou rozjasní hořící doškové střechy?

„Tiše, děti, tiše...“

„Mami, jsou to démoni? Divoký hon? Nebo ďáblové? Mami, maminko!“

„Tiše, děti. To nejsou démoni ani zplozenci pekla...“

Hůře. Jsou to lidé.

Psi štěkají. Vítr duje. Řehtají koně a duní podkovy.

Přes ves se žene drancparta.

*

Na kopci se jezdec zastavil a obrátil koně. Byl ostražitý, nerad riskoval, zvláště když ho opatrnost nic nestála. Nespěchal nedočkavě k poštovní stanici dole u říčky. Chtěl se nejdřív důkladně rozhlédnout po okolí.

Před stanicí neviděl koně ani vozy, jen jednu káru s párem mul v zápřahu. Na plachtě měla nápis, který nedokázal na dálku rozluštit. Buď jak buď, nebezpečí necítil. Na nebezpečí měl Hotsporn nos, patřilo to k jeho profesi.

Sjel na břeh zarostlý vrbou popelavou, pobídl koně do vody a přebrodivl říčku. Vodní tříšť stříkala na všechny strany a kachny plovoucí u protějšího břehu se s hlasitým kejháním rozutekly.

Zastavil koně za plotem na dvoře stanice. Teď si mohl přečíst nápis na plachtě káry: „Mistr Almavera, umělecké tetování“. Každé slovo bylo vyvedeno v jiné barvě a začínalo nápadně velikou iluminovanou literou. Mnohem nenápadnější byla malá zavinutá střela, namalovaná červenou barvou na bočnici vozu.

„Dolů z koně!“ uslyšel za zády. „Na zem, fofrem! A ruce drž co nejdál od zbraně!“

Neslyšně ho obešli a obstoupili, zprava Asse v černé kožené blůze nýtované stříbrem, zleva Falka v zelené semišové kamizole a baretu s péry.

Hotsporn stáhl s hlavy kápi.

„Ha!“ sklonil Asse meč. „To seš ty, Hotsporne. Poznal bych tě, ale zmýlil mě tvůj nový kůň.“

„To je ale překrásná kobylka,“ řekla uchváceně Falka a posunula si baret na stranu. „Černá a lesklá jak uhel. A jak ohnívá.“

„Naskytla se náhodná koupě a já jsem měl náhodou sto florenů,“ zasmál se nedbale Hotsporn. „Kdepak máte hejtmana? Uvnitř?“

Asse přikývl. Falka hleděla na ušlechtilé zvíře jako uhra nutá a hladila je po šíji.

„Když běžela přes vodu,“ zvedla k Hotspornovi ohromné zelené oči, „vypadala jako kelpie. Kdyby se vynořila z moře, a ne z říčky, nikdy bych neuvěřila, že to není opravdová kelpie.“

„Cožpak slečinka Falka někdy viděla skutečnou kelpii?“

„Na obrázku,“ zpochemurněla dívka. „Dost řečí. Běž dovnitř, Giselher už na tebe čeká.“

*

Pod oknem byl ke světlu přisunut stůl. Na něm, opřená o lokty, zpola ležela Mistle. Od pasu dolů měla na sobě jen černé punčochy. Mezi jejíma široce rozkročenýma nohama klečel hubený dlouhovlasý mužík v šedém chalátu. Nemohl to být nikdo jiný než mistr Almavera, protože vysoko na stehně dívky právě vypíchal nějaký obrázek.

„Pojď blíž, Hotsporne,“ pokynul příchozímu Giselher a přitáhl volnou židli ke druhému stolu, u něhož seděl s Jiskrou, Kayleighem a Reefem. Dva poslední byli stejně

jako Asse oblečení v černé kůži poseté sponami, přezkami, cvočky a jinými stříbrnými ozdobami. Nějaký řemeslník na tom pěkně vydělal, pomyslel si Hotsporn. Když se Potkani chtěli vyparádít, platili krejčím, ševcům či sedlárům vpravdě královsky. Pochopitelně rovněž nikdy nepropásli příležitost obrat přepadeného o součást oděvu anebo šperk, který jim padl do oka.

„Jak vidím, našels ve zříceninách naši zprávu,“ protáhl se Giselher. „Jinak bys tu nebyl. Musím přiznat, že jsi sebou hodil.“

„Má nádhernou klisnu,“ ozvala se Falka. „Na té musel uhánět jako blesk.“

„Vaši zprávu jsem našel,“ upřel Hotsporn pohled na Giselhera. „A co vy? Dostali jste moji?“

„Dostali...“ upadl náčelník Potkanů nenadále do rozpačků. „Jenže... Víš... Neměli jsme právě čas. A potom jsme oslavovali a museli jsme vystřízlivět. A pak jsme měli na práci něco důležitého...“

Zatracení usmrkanci, pomyslel si Hotsporn.

„Zkrátka jste nevykonali úkol.“

„Nooo... Ne. Promiň, Hotsporne. Nevyšlo to... Ale příště... Můžeš se spolehnout!“

„Můžeš se spolehnout!“ potvrdil hlasitě Kayleigh, ač se ho o to nikdo neprosil.

Zatracení, nezodpovědní fakani. Ožrali se. Pak měli něco důležitého – nejspíš jet ke krejčímu pro fajnové hadry, co jiného.

„Napíšeš se?“

„Ne, děkuji.“

„Ani tohle neochutnáš?“ ukázal Giselher na stůl. Mezi džbánky a pohárky tam stála nevelká ozdobná dózička. Hotspornovi bylo rázem jasné, proč se Potkanům tak nepřírozeně lesknou oči, proč mají tak prudké a neklidné pohyby.

„Prvotřídní zboží,“ vychvaloval Giselher. „Nabídni si.“

„Díky, nechci.“ Hotsporn upřel výmluvný pohled na tmavou, hoblinami posypanou skvrnu na podlaze a do komory vedoucí šmouhu, prozrazující, kam byla odvečena mrtvola. Giselherovi to neuniklo.

„Jeden podomek si chtěl hrát na hrdinu,“ zašklebil se. „Jiskra ho musela umravnit.“

Elfka se hrdelně zasmála. Na první pohled bylo vidět, že je silně nadopovaná.

„Chacha, umravnila jsem toho blbce, až stříkala červená,“ pochlubila se. „V tu ránu ostatní zkrotlí. Tomu se říká teror!“

Jako obvykle byla ověšena klenoty, jeden diamantový přívěsek měla dokonce v chřípí. Nebyla v kůži jako její kumpáni, měla na sobě višňový kabátek s brokátovým vzorem, tak známý, že se mezi zlatou mládeží v Thurnu stal jedním z posledních výkřiků módy. Podobně jako hedvábný šátek, který si vázal kolem hlavy Giselher. Hotsporn už ve městě viděl i mladé parádnice, které se stříhaly „na Mistle“.

„Tomu se říká teror,“ zopakoval zamýšleně. „A správce stanice? Jeho žena? Syn?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Giselher. „Snad si nemyslíš, že jsme všechny porubali? Akorát jsme je uklidili do sklepa. Teď je stanice naše, jak vidíš.“

Kayleigh si propláchl ústa vínem a vyplivl je na podlahu. Malou lžičkou nabral z nádoby špetku fisstechu, pečlivě ji přesypal na nasliněné břicho ukazováku a vetřel si drogu do dásní. Posunul nádobku před Falku, která rituál zopakovala a předala fisstech Reefovi. Nilfgaardan si drogu nevezl, předal ji Jiskře a dál si se zaujetím prohlížel katalog vzorů barevného tetování. Elfka si bílého prášku štedře dopřála a postavila dózu opět před náčelníka bandy.

„Teror!“ vyštěkla Jiskra a přimhouřila lesknoucí se oči. „S jeho pomocí jsme ovládli stanici, No a co? Vznešený Emhyr celý svět, my akorát tuhle barabiznu. Ale princip je stejný.“

„Auuu, hrome!“ zaječela od okna Mistle. „Dávej bacha! Ještě jednou mě takhle píchneš a oplatím ti to. Ale já tě propíchnu skrz naskrz!“

Všichni Potkani kromě Falky a Giselhera vybuchli smíchy.

„Pro krásu se musí trpět!“ vyprskla Jiskra.

„Píchej, mistře, píchej,“ přidal se Kayleigh. „Mezi nohama jí to musí dělat jen dobře!“

Falka sprostě zaklela a hodila po něm prázdným džbánkem. Kayleigh se pohotově shýbl a Potkani se znovu rozchechtali.

„Tak tedy,“ rozhodl se Hotsporn učinit přítrž nevázanému veselí, „ovládli jste stanici. Ale proč? Když ponecháme stranou potěšení, které vám teror působí.“

„My tady cíháme,“ prohlásil Giselher důležitě, když si i on vzal dávku fisstechu. „Kdo se tu zastaví, aby vyměnil nebo nechal odpočinout koně, toho oškubeme. Je to pohodlnější, než čekat někde v pankejtu anebo v houští u cesty, i když, jak Jiskra správně řekla, princip je stejný.“

„Jenomže dneska nám padl do rukou akorát tenhleten,“ ukázal Reef na mistra Almaveru, z něhož bylo mezi stehny ostříhané lupičky vidět pouze temeno hlavy. „Je to nuzák jako každý kumštýř, tak aspoň využijeme toho, co umí. Jen se koukni.“

Obnažil předloktí a ukázal své tetování – obrázek nahé ženy, která pohybovala hýžděmi podle toho, jak svíral a otevíral pěst. Po něm se pochlubil Kayleigh, jeho paži nad ostnatým náramkem ovíjel zelený had s otevřenou tlamou a rozeklaným šarlatovým jazykem.

„Elegantní ozdoby,“ ocenil ironicky Hotsporn. „Budou užitečné při identifikaci vašich mrtvol. Loupež vám nevyšla, milí Potkani, a navíc budete muset zaplatit umělci. Nebyli jste v dosahu, abych vás včas upozornil, že už sedm dní platí nové znamení. Od prvního září. Červená zavínutá střela. Můžete se přesvědčit, že mistr ji má namalovanou na voze.“

Reef zaklel. Kayleigh se zasmál. Giselher lhostejně mávl rukou:

„Co se dá dělat? Zaplatíme mu za jeho jehly a barvy. Červený odřivous, povídáš? Zapamatujeme si to. Kdyby s tím znakem přijel do zítřka někdo další, nic se mu nestane.“

„Chcete tady trčet do zítřka?“ podivil se Hotsporn. „To není moc rozumné, Potkani. Naopak, je to riskantní a nebezpečné.“

„Jaké?“

„Riskantní a nebezpečné.“

Giselher pokrčil rameny. Jiskra se hlučně vysmrkala na zem. Reef, Kayleigh a Falka se na Hotsporna podívali, jako kdyby jim oznámil, že slunce spadlo do říčky, odkud je budou muset urychleně vylovit, než je sežerou raci. Hotsporn pochopil, že se právě odvolal na zdravý rozum bláznivých fanfarónů. Že chtěl varovat smečku zvlčilých spratků, pro které byly pojmy risk a nebezpečí zcela mimo dosah chápání.

„Pronásledují vás, Potkani.“

„No to je novinka.“

Hotsporn si povzdechl.

Rozhovor přerušila Mistle. Přišla k nim, aniž by si dala námahu obléci se, jednou nohou se postavila na lavici a pohupujíc bedry ukazovala všem výtvar mistra Almavery – mezi stehnem a podbřiškem vytetovanou červenou růží na zeleném stonku se dvěma listy.

„Nu?“ otázala se a dala si ruce v bok, až její zlaté náramky zachřestily. „Co vy na to?“

„Nádhera!“ hvízdal uznale Kayleigh a odhrnul si vlasy z obličeje. Hotsporn si všiml, že Potkan má v hustě propíchaném ušním boltci celou řádku náušnic. Nepochyboval o tom, že zanedlouho budou takové náušnice, stejně jako stříbrem pobíjená kůže, v módě nejen v Thurnu, nýbrž v celém Gesu.

„Seš na řadě, Falko,“ řekla Mistle. „Jaký obrázek sis vybrala?“

Falka pohladila její stehno, sklonila se a zblízka si prohlížela tetování. Mistle jí mazlivě čechrala popelavé vlasy. Mladá lupička se zahihňala a bez okolků se začala svlékat.

„Chci stejnou růži,“ oznámila. „Na stejném místě jako ty, miláčku.“

*

„Ty tady ale máš myši, Vysogoto,“ přerušila Ciri své vyprávění a podívala se na podlahu, kde v kruhu světla probíhal doslova myší rej. Dalo se uhadnout, jak to vypadá ve tmě o kousek dál.

„Hodila by se ti kočka. Anebo radši dvě.“

„Hlodavci,“ odkašlal si poustevník, „se stahují do chalupy, když nadchází zima. Míval jsem kocoura. Jenže se někam zatoulal, ničema.“

„Asi ho zadávila liška.“

„Nevidělas mého kocoura. Pokud ho něco zadávilo, tak leda drak. Nic menšího.“

„To je směla. Určitě by myším nedovolil, aby mi lezly až do postele. Škoda.“

„Škoda. Ale jestli je naživu, měl by se vrátit. Kočky se vždycky vracejí domů.“

„Přiložím na oheň. Ochladilo se.“

„Opravdu, noci jsou teď hrozně studené. Na to, že je teprve polovina října... Vyprávěj dál, Ciri.“

Dívka chvíli seděla nehybně a dívala se do krbu. Přiložené dřevo oživilo oheň; zapraskal, vyšlehl a vrhl na dívčinu zjizvenou tvář žluté světlo a pohyblivé stíny.

„Pokračuj.“

*

Mistr Almavera tetoval a Ciri cítila, jak se jí v koutcích očí sbírají slzy. Třebaže se předem prozíravě otupila vínem a bílým práškem, bolest byla nesnesitelná... Zatínala zuby, aby nevykvikla. Pochopitelně že nevydala ani hlásku, předstírala, že pozoruje umělcovu práci a pohrdá bolestí. Zároveň se snažila sledovat rozhovor, který vedli u druhého stolu Potkani s Hotspornem, mužem, jenž se vydával za kupce, ale s obchodem měl společné pouze to, že mu skuteční kupci platili.

„Nad vaše hlavy se stáhly temné mraky,“ pokračoval Hotsporn v načatém tématu a zkoumal černýma očima tváře mladých banditů. „Jako by nestačilo, že vás honí prefekt z Amarilla, Warnhagenové, baron Casadei...“

„Kdo?“ podivil se Giselher. „Prefektovi a Warnhagenům se nedivím, ale co má proti nám nějaký Casadei?“

„Vlk v rouše beránčím,“ uchechtl se Hotsporn, „žalostně bečí: ‚Bé, bé, nikdo mě nemá rád, nikdo mě nechápe. Kde se objevím, házejí kameny. Děsná křivda a nespravedlnost.‘ Jenže, milí Potkani, dcerka barona Casadei se po setkání s vámi u říčky Plisky těžce roznemohla a do dneška se jí zdraví zplna nevrátilo...“

„Ááá,“ rozpomněl se Giselher. „Kočár se čtyřmi grošáky. Ta panenka?“

„Přesně ta. Jak jsem říkal, stůně, po nocích se probouzí hrůzou a vykřikuje Kayleighovo jméno... Ale hlavně vzpomíná na slečnu Falku. Prý ji o brož, památku po matce, násilím obrala a urážlivými výroky ji znectila.“

„Vůbec jí nejde o tu pitomou brož!“ využila Ciri příležitosti hlasitým křikem zahnat bolest. „Urozená panenka onemocněla z toho, že se jí drzá chátra opovážila potupit. Kayleigh ji měl přefíknout, fíflenu!“

„Zajisté,“ zahleděl se Hotsporn bez rozpaků dívce rovnou do klína. „Bandita projevil trestuhodný despekt, když baronesu ani neznásilnil. Není divu, že uražený otec svolal zbrojnou čelad a vypsál odměnu. Veřejně vyhlásil, že si nedá

pokoj, dokud nebudete viset hlavami dolů z cimbuří jeho hradu. Řekl rovněž, že za tu strženou brož ze šatů jeho dcery bude ze slečinky Falky stahovat pásy kůže.“

Ciri začala nadávat a Potkani se rozesmáli. Jiskra se rozkýchala, teklo jí z nosu – fisstech dráždil sliznice.

„Na pronásledovatele kašleme,“ řekla opovržlivě, utírajíc si kapesníkem nos, ústa i bradu. „Prefekt, Warnhageni, baron. Honí nás, ale nedohoní. Jsme Potkani! Za Weldou jsme zakličkovali, třikrát jsme změnili směr a ti hlupáci dotedka běhají po vychladlé stopě. Než na to přijdou, budeme za horama.“

„A kdyby nás dohonili,“ vmísil se do hovoru Asse, který se před chvílí vrátil z hlídky, na níž ho nikdo nevystřídal a očividně ani nehodlal vystřídat. „Porubeme je raz dva.“

„Jasňačka!“ zvolala rozohněně Ciri, která už zapomněla na noc, když od Weldy prchali před pronásledovateli, a na strach, jaký tehdy měla.

„Dost!“ uhodil Giselher dlaní do stolu, aby utišil halas. „Mluv, Hotsporne. Vidím přece, že nám chceš říct o něčem důležitějším než o baronovi s ufnukanou dceruškou.“

„Bonhart je vám na stopě.“

Nastalo ticho. Nezvykle dlouhé. Dokonce i mistr Alma-vera přerušil svou práci.

„Bonhart,“ zopakoval protáhle Giselher. „Ten šedivý starý mordýř. Museli jsme se někomu pořádně zažrat pod kůži.“

„Někomu bohatému,“ uvažovala Mistle. „Ne každý si může dovolit najmout Bonharta.“

Ciri už otvírala ústa, aby se zeptala, kdože je ten Bonhart, ale předběhli ji – takřka jednohlasně – Asse a Reef.

„Lovec lidí,“ vysvětlil ponuře Giselher. „Původně byl prý v armádě, pak se dal na obchod a teď zabíjí lidi za odměnu. Je to svině, jakých je málo.“

„Povídá se,“ řekl Kayleigh, „že kdyby všechny, které Bonhart odkrágloval, pohřbili na jednom hřbitově, musel by ten hřbitov měřit aspoň půl jitra.“